Rychlebské hory 2003

Místo děje: *Rychlebské hory*
Časové období: *10. 10. 2003 – 12. 10. 2003*

Zapsal: *Strašlivý Uragán*
Osoby a obsazení: *Členové Turistického oddílu MFF UK, jmenovitě Šedý Vlk, Velký Grizzly, Sněhová Lilie a autor*

Úvod

Vzpomínajíce na loňský podzimní vandr do Novohradských hor, vydali jsme se o letošním podzimu do hor Rychlebských. Počasí se docela vydařilo, ačkoli mnozí tomu nevěřili. Možná i proto nebyla účast příliš hojná. I tak se snad akce dá nazvat zdařilou.

Pátek 10. října

Šedý Vlk před časem usoudil, že by bylo dobré navázat na loňskou tradici a vyrazit před začátkem semestru na vandr. Tato myšlenka mi byla blízká, kdyby s ní nepřišel on, zajisté bych se s ní pokusil prorazit sám. I místo, které vybral, se mi veskrze zamlouvalo, protože Rychlebské hory dosud mé nohy neokusily. Žel, mé mínění sdíleli už jen Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym, a tak měla tentokrát výprava poněkud komorní ráz. Ze začátku to sice vypadalo, že by snad jela i Lesní Jahůdka, ale den předem svou účast odřekla s tím, že má být ošklivo a nemá ani dost času. Svou účast těsně před odjezdem odřekl i Přiletěl-z-Vesmíru, ačkoli s ním počítal jen Šedý Vlk, jelikož nám ostatním Přiletěl-z-Vesmíru své zámysly utajil. Planoucí Růže nejprve prohlašovala, že nemůže jet kvůli škole, ale potom změnila názor, a tvrdila, že nepojede proto, abychom si o ní nemysleli, že mění své názory[1]. Překvapivě nechtěla jet ani tehdy, kdyby jel Veselý Balónek. Ten nejel proto, že nejela Planoucí Růže. Kvetoucí Pampeliška prozměnu říkala, že musí jít na brigádu a vydělávat peníze, aby si mohla koupit lyže, zaplatit potápěčský kurz a jiné požitky. Ale ve středu z ní vylezlo, že na žádnou brigádu nejde, a přesto s námi nepojede, tentokrát už bez udaného vážnějšího důvodu. Tak to spíš vypadá, že se jí s námi prostě nikam nechtělo. Přemluvit se mi ji nepodařilo, místo toho mi bylo od Divoké Orchideje a Sněhové Lilie vyčteno, že zase někoho k něčemu přemlouvám, ach jo, přitom jí tím dopřávám něco, co bych si sám nejvíc přál a co se mi asi nikdy nepoštěstí. A Divoká Orchidej jde prý příští týden na zkoušku, prostě bída. Původně jsme měli vyrazit v pátek ráno, při čemž zůstalo, a vracet se v pondělí, ale protože nás nejede mnoho a my s Velkým Grizzzlym musíme být v pondělí v Praze, vracíme se nakonec už v neděli večer.

Tak se dnes ráno ve tři čtvrti na šest sejdeme na Hlavním nádraží jen čtyři. Proto jsem se i dohodl s Šedým Vlkem, že budu spát u něj pod střechou, abych s sebou nemusel tahat stan. Včera jsem nakoupil spoustu jídla, a tak mi nezbývá než doufat, že ostatní přistoupí na můj plán, podle nějž bychom si měli najít nějaké pěkné místo v lese poblíž pramene a tam celý víkend vařit a jíst. Vlak od nás z Měcholup přijel na HLavní nádraží v podstatě včas. Je tu už Šedý Vlk a Sněhová Lilie, jež kvůli mě dokonce oběhne sloup, aby mi mohla vpadnout do zad s „baf" na jazyku. Nedlouho po mně přichází i Velký Grizzzly, a tak si můžeme koupit lístky a jít do vlaku.

Celkem rychle nacházíme kupé, v němž se nachází krom nás jen jeden pán. Ten navíc vystoupí v Pardubicích, a tak máme celé kupé pro sebe a můžeme v klidu spát. Velký Grizzzly by si tedy raději povídal, protože se právě pustil do snídaně, nezbývá mu ale, než se přizpůsobit, protože nemá s kým mluvit. Ale ještě než usneme, obviní mne Sněhová Lilie z toho, že jsem se s ní vsadil, že vystuduje Matfyz, aniž by se dozvěděla, co to znamená *NP-úplnost*. Jenže já si na nic takového nepamatuji a už vůbec si nepamatuji, oč jsme se vsadili. Je to trochu škoda, protože se to nejspíš v dohledné době dozví. Venku je zatím docela pošmourno, občas i prší, předpověď pro dnešek se, zdá se, naplňuje. V Zábřehu přestupujeme do vlaku směr Jeseník. Zde konečně přichází, alespoň pro mne, čas na snídani. Sedáme si s Šedým Vlkem do vedlejšího oddílu od Velkého Grizzzlyho a Sněhové Lilie, teprve když přistoupí větší skupina dětí a hrozilo by, že si k nám některé sedne, přesedli jsme si vedle, taky se nám tak lépe konverzuje. Mimo jiné ve vlaku zjišťujeme, že Velký Grizzzly ani já nemáme pasy, ačkoli nás Šedý Vlk nabádal, ať si je vezmeme, protože polští pohraničníci jsou všelijací. Já v tom tedy stále nevidím problém, jelikož si myslím, že když budeme jen na naší straně hranice, nemůže se nám nic stát.

V Jeseníku vystupujeme a hledáme autobusové nádraží, odkud nám asi za hodinu jede autobus do Bílé Vody. To je vesnice kdesi na úplném severu, odkud chceme vyrážet na cestu. Naštěstí chytáme celkem dobrý směr a navíc tam vede červená značka, nemusíme se tak před Sněhovou Lilií ztrapňovat tím, že bychom se ptali na cestu. Od vlakového nádraží je to skoro kilometr, musíme přejít půl města. Na autobusáku ověřujeme, že autobus nám jede v předpokládaný čas a že ještě máme chvilku, asi čtyřicet minut, na návštěvu pohostinství. Kousek odtud je hospoda, která zvenku vypadá, že bude mít leštěné parkety[2] a bude tedy pro nás nevhodnou. Postáváme chvilku venku, ale Sněhová Lilie chce do hospody tolik, že se nakonec koukáme dovnitř a zjišťujeme, že zde mají dlažbu a je to docela pajzl. Špatné je, že tu nevaří, protože Sněhová Lilie se chtěla najíst. Pro mne to taková ztráta není, jelikož mám plný batoh jídla. Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií mají také plné batohy jídla, ale podle vyjádření Sněhové Lilie nic dobrého.

My s Šedým Vlkem si dáváme pivo, Sněhová Lilie grog a Velký Grizzzly, překvapivě, čaj a pak nějaký džus. Velký Grizzzly totiž tento měsíc abstinuje. Vsadili se totiž s Kvetoucí Pampeliškou, že nebudou měsíc pít. Podle líčení Kvetoucí Pampelišky to tedy bylo trochu složitější. Někdy dřív se vsadili, že nedostanou-li se do čtvrtého ročníku, budou muset do konce života, nebo do doby, kdy se tam dostanou, nepožívat alkohol. Kvetoucí Pampeliška šťastně zvládla zkoušku z angličtiny a do čtvrťáku se dostala, ale Velký Grizzzly neposbíral dost bodů a byl nucen změnit způsob studia na mimořádné. Měl by tedy prohrát, ale prý si sázku nepamatovali přesně a Kvetoucí Pampelišce bylo Velkého Grizzzlyho líto, a tak nakonec zůstali jen u toho, že nebudou ani jeden z nich měsíc pít. Pro Velkého Grizzzlyho je to skutečné utrpení, ale Sněhová Lilie ani my mu nedovolíme porušit[3] své slovo,

[1] Kdyby byly její projevy vzájemně konzistentní a logické, snad bych si začal myslet, že je nemocná.

[2] Viz též deníček Ukrajina 2003 a hledání hospody ve Lvově dne 19.8. 2003

[3] Striktně řečeno ho už prý stejně porušil, protože vyprávěl, že hne třetí den tohoto měsíce měl první let letadlem a

vyhrožujíce mu tím, že to řekneme Kvetoucí Pampelišce.

V nás s Šedým Vlkem to však evokuje podivné chutě, navíc je zima, tak se rozhodujeme koupit nějaké zahřívadlo. Cestou na autobus se tedy ještě stavujeme v bufetu u autobusáku a kupujeme lahev vodky, vzpomínky na Ukrajinu. Zatímco ukazuji na malou dvoudeckovou, která by podle mne mohla být pro tři osoby dostačující, Šedému Vlkovi se to zdá málo. Nakonec tedy kupuje půllitrovou, dokud ji v sobotu večer nevypijeme, bude si nadávat za to, jakou jsme to zase vyvedli volovinu. Autobus stíháme tak akorát, Velký Grizzzly měl o nás obavy, jestli s nimi vůbec odjedeme. Cestu do Bílé vody nám zpestřují hromady dětí, které se zřejmě vracejí ze škol po cestě. Jsou samozřejmě patřičně hlučné, až je Šedý Vlk okřikuje, protože se mu nějak nepozdává, když mu děti pořvávají hned u ucha. Autobus jede ještě další hodinu a u psychiatrické léčebny jsme myslím něco před druhou. Sem už žádné dítě nedojelo, kupodivu. Řidič se nás ještě vyptal, kam jdeme a když jsme odvětili, že chceme přejít Rychlebské hory, prohlásil, že je to docela dlouhá štreka. Pak kamsi odkráčel, nejspíš pro pásku s nápisem *Pomocná hlídka pohraniční stráže*.

Ještě si dávám hrušku, protože jsem zjistil, že v batohu ty tři hrušky, které jsem si vzal, docela trpí. Jablka si vzal asi každý a bezúspěšně je nabízí ostatním. Pak už vyrážíme nahoru, jdeme po červené značce do sedla Růženec, odkud půjdeme po hranici k jihovýchodu na Borůvkovou horu. Na Borůvkovou horu by to odtud mělo být asi sedm kilometrů. Po chvíli stoupání soudím, že je potřeba odložit mikinu a případně i další části oděvu, protože se jako obvykle otepluje. Stejný nápad má i Sněhová Lilie, tak potom spolu musíme dohánět kluky a mezitím mi Sněhová Lilie vypráví o nové holce, Slovence, která přišla jako houslistka k nim do orchestru.

Prý přišla po prvé a řekla dirigentovi, že by ráda hrála v tomto orchestru, asi totiž chodí do jejich hudebky. Dirigent se jí nejprve zeptal, zda již hrála v nějakém orchestru, a když se mu dostalo záporné odpovědi, patřičně se zamračil a snad i protočil panenky. Potom se ještě zeptal, co hrála naposledy, aby poznal, na jaké úrovni asi slečna je. Řekla název nějaké skladby, která prý není příliš složitá a dirigent opět protočil panenky a zatvářil se všelijak. Slečna už chtěla odejít s tím, že tady tedy hrát nemusí, ale dirigent jí řekl, ať nikam nechodí a posadil ji vedle Sněhové Lilie, tedy tak, aby hrála první housle. Celá pointa přichází teprve teď, Sněhová Lilie se pak slečny samozřejmě vyptala na všechny detaily její osobnosti a zjistila, že chodí na vysokou školu a navíc na Matfyz a ještě, že se jmenuje Alžběta. Tu se mi rozsvítilo, že to musí být ta, kterou jednou přivedl Přiletěl-z-Vesmíru na turisťák. Myslím, že jsou tomu tak dva roky, bylo to před Škaloudem a na Škalouda s námi nejela. Pokud si vzpomínám, jedním z jejích důvodů bylo to, že nevěděla, kde by tam šla v neděli do kostela. Šedý Vlk ji zná taky, prý s ní někde hrál.

Krom toho jsme se Sněhovou Lilií přemýšleli, proč jsou za plotem vlevo kolem vzrostlých smrků ohrádky. Je tu několik možností, buď postavili ty ohrádky kolem malých smrčků a ty potom vyrostly, nebo, a tato možnost nám přišla nejpravděpodobnější, to bylo tak, že chtěli stromy spočítat. Aby věděli, které stromy započítali, stavěli kolem nich ohrádky. Pokračujeme dál, zanedlouho začíná mrholit a trochu to i houstne. Zastavujeme se tedy a oblékáme si pláštěnky. Sněhová Lilie se totiž rozhodla, že si na tomto vandru dopřeje co největšího komfortu, k čemuž neodmyslitelně patří i to, že bude v suchu. Mimoto si s sebou vzala nebývalé množství svetrů, aby se mohla udržet v teple. Přecházíme kolem nějakého baráčku a potom se tu objevuje zelená značka, která by tu vůbec podle mapy být neměla. Asi je to tu opět nějak přeznačené. Zastavujeme se tedy, abychom zkonzultovali, kde vlastně jsme. Trochu nás mate, že jediný nakreslený baráček je kousek od hranice, ale pak se ukáže, že je to tím, že i my se nacházíme kousek od hranice.

Velký Grizzzly zatím nelení a nachází houby. Pochopitelně je nenechává jen tak ležet, ale dává si je do igelitky. Už se těší, jak si je k večeři upraví k jídlu. Nejprve nachází nějaké podivné exempláře, vypadá to trochu jako hříbek, ale trochu taky ne. Jedovaté to nejspíš nebylo, protože Velký Grizzzly houby ochutnal, byly prý dobré a Velký Grizzzly dosud žije. Pak ale nachází i hříbky. Ještě tu roste něco, co by snad mohlo být václavkami, ale nějak se nám to nezdá, protože kloboučky mají trochu odlišné. Na hranici zahýbáme vlevo a míříme na Borůvkovou horu. Z deště samozřejmě nic nebylo, a tak jsme si zase pláštěnky sundali. Cestou Velký Grizzzly sbírá ještě další houby, na Borůvkové hoře (900m) nacházíme krásné křemenáče, které však nejprve ostatní považují za klouzky. Jsou tak velcí, že si nemůžeme vzít oba a i když si vezmeme jednoho, tak musíme vyhodit václavky, které jsme cestou sebrali.

Na vrcholu je sice hezky, ale raději jdeme dál. Odtud totiž klesáme po modré značce směrem do Travné, kde je je jistá naděje na to, že potkáme hospodu. Při sestupu potkáváme u první křižovatky nějaký páreček batůžkářů. Říkají, že v Travné je opravdu hospoda a tím posilují naše naděje, nebo hlavně naděje Sněhové Lilie. Vypadá to, že dnes asi svému batohu od jídla moc neulehčím. Zastavujeme se zde, protože soudím, že je nejvyšší čas na šálek horkého čaje z termosky. Proto nám dvojice uteče, ačkoli jde ve stejném směru. Po dalším sestupu se zastavujeme u takového altánku na rozcestí. Naše žaludky zejí prázdnotou a je proto třeba je nasytit. Dáváme si

---

jeden kolega mu na letišti ukázal dlouhou řadu lahví od whisky, které tam donesli při podobných příležitostech předchůdci Velkého Grizzzlyho. Nezbývalo mu tedy, než také donést jednu láhev a potom se z ní i napít, situace to proto vyžadovala. Ale nastavil si pak dobu bez alkoholu o tři dny po konci měsíce, a tak mu to odpusťme.

rybičky. Šedý Vlk mi sice chce vnutit svoje, ale tomu odolám a ulehčím raději sobě.

Odtud jdeme dále po modré značce, ale ta zahybá nejspíš hned na začátku doprava, na rozdíl od nás. My jdeme stále rovně po cestě, až se nám to zdá divné. Cestou vidíme pěknou srnku stát na cestě, ale než se přiblížíme dostatečně blízko, abych po ní mohl hodit kámen, je pryč. Cesta je sice pěkná, ale u následující křižovatky si uvědomíme, že už jsme dlouho neviděli modrou značku a navíc jdeme snad i špatným směrem. Po konzultaci s mapou zjistíme, kde přesně jsme a že nemůžeme jít rovně, ale musíme zahnout doprava dolů. Pak klesáme až do Travné Počasí se nijak nelepší, spíš se ještě k tomu, že je zataženo, dává do větru. Cestou vidíme v lese kukuřičné políčko, kousek od něj posed a hned pod ním tak, aby mohl myslivec pěkně pohodlně střílet na kance, leží velká hromada čerstvé mrkve. To je tedy od myslivců opravdu podlé.

Před Travnou se opět scházíme s modrou značkou, jako jedno z prvních obydlí vidíme restaurant a penzion Waldheim. Je to takový baráček, před nímž se nachází spousta sádrových figurek, tu trpaslík, tam čarodějnice a opodál dokonce kytarista i s nástrojem. Je zamlženo a uvnitř za okénkem je světlo, v němž je vidět spousta dětských kočárků, scéna jako od pana Švankmajera, alespoň dle mínění Šedého Vlka. Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym se ptají, jestli je to opravdu hospoda, jak se na první pohled zdá podle nápisu restaurant nad vchodem, leč dostává se jim mnou docela očekávané odpovědi, že zde vaří jen pro ubytované. Dole ve vsi ale prý hospoda je a prý tam i vaří. Pokračujeme tedy ještě v cestě, značka jde v našem směru, proto není proč protestovat proti dalšímu klesání. Zanedlouho sejdeme na silnici a projdeme kolem cedule s nápisem „Travná“, ale na okolí se to nijak neprojeví, stále stejně pusto. Dole je přece jen nějaký kostel a začátek civilizace. Hospoda má být prý u hřbitova, proto mne Sněhová Lilie upozorní, že mne upozorní, že bych měl trochu upravit lidovou poučku[4], která praví, že kde je fotbalové hřiště, tam je i hospoda. Když se ale Sněhová Lilie zeptá s Velkým Grizzzlym nějakých lidí na cestu a dojdeme, stále po modré značce k hospodě, je vidět, že k žádné modifikaci poučky nám situace v obci Travná nedává příčinu. Napravo vidíme fotbalové hřiště[5], nalevo pak neomítnutý barák, hospodu.

Vstup dovnitř je pokusem o vstup bezbariérový. Ačkoli nájezd začíná asi dvaceticentimetrovým schodem a končí prknem od plotu. Za ním je normální vstup po schodech. Vevnitř to vypadá docela sympaticky, není tu moc lidí, tedy ani zakouřeno a je tu docela hezký interiér. V místnosti u výčepu, do které nakonec jdeme, je kulečníkový stůl, bohužel bez děr, a u jednoho ze stolů sedí pár, který jsme potkali v lese. Nu, takový konec se dal čekat. Sedáme si ke stolu a pak začíná velké dilema, dát či nedát si zde něco k jídlu. Původně jsem to neměl v úmyslu a Šedý Vlk asi taky ne, protože máme jídla dost, a kdo se s ním má vláčet na zádech. Postupně však naše morálka ochabuje, až i my se tu přece jen najíme. Velký Grizzzly, ani Sněhová Lilie žádné dilema neřešili, protože sem šli s tím, že se tu nají. Sněhová Lilie se na to viditelně těšila už od rána. Kupodivu si nedává smažák, čímž nás všechny namouvěru překvapila. Místo toho si dává nějaké kuřecí maso s vajíčkem. Kluci si dávají guláš s knedlíkem a já smažák, abych dělal Sněhové Lilii chutě. Krom toho si dáváme česnečku. Je docela dobrá, ale plavou v ní kusy šunky, což až tak nemusím. Porce jsou tak velké, že se všichni přejíme. Velký Grizzzly a Šedý Vlk si nechali dát o dva knedlíky víc, ale když viděli, o jaké knedlíky jde, skoro toho litovali.

Ještě si chvilku posedíme a můžeme se vydat hledat nocleh. Venku už je samozřejmě tma, ale je docela teplo a hlavně neprší. Málem bych zapomněl říct, že si tentokrát vzala Sněhová Lilie baterku, což je zcela nebývalé, asi to bude souviset s tím, že chce být na tomhle vandru opravdu v pohodlí. Navíc si ještě Velký Grizzzly vzal nůž, což je snad ještě více šokující. Myslím, že se tím i navzájem dost překvapili. Jdeme ještě kousek po modré značce, až za vesnici, kde za posledním barákem přelezeme potok a vystoupáme na louku nad ním. Takhle to vypadá jednoduše, ale k potoku a hlavně za ním byl samozřejmě prudký sráz, navíc porostlý nepříjemným býlím a bodláčím. Ještěže má Sněhová Lilie tu baterku. Šedý Vlk cestou vytrousí z batohu bundu a musí ji ještě hledat v podrostu.

Přelézáme elektrický ohradník, vypadá to, že bez proudu a stoupáme po louce nahoru. Nejdeme samozřejmě úplně náhodně. Vystoupáme-li až nahoru, mělo by to tam být podle mapy trochu rovnější. Na druhé straně louky opět přelézáme ohradník a prodíráme se lesem. Tentokrát jen kousek na cestu, která nás trochu překvapila, protože na mapě samozřejmě nakreslená není. My se dáváme přímo nahoru lesem, chtějíce stále dosáhnout vrcholu. Po chvíli docházíme na další cestu, po které jdeme chvíli vlevo, ale ne moc dlouho, protože moc nestoupá a terén kolem ní není nic moc. Vracíme se tedy místo toho zpět k vysokému lesu a tím už stoupáme opravdu jen kousek, než najdeme docela vyhovující místo na střechu a kousek výš i místo pro Sněhovou Lilii a Velkého Grizzzlyho pro stan. To už je taky na vrcholu kopce.

Když si Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym postaví stan, jdou za námi na táčky. Pro mne to má jistou nevýhodu, protože mi v nestřeženém okamžiku zalehnou karimatku se spacákem a nezbývá mi, než sedět na kraji, ale moc to nevadí, protože se stejně celou dobu věnuji rozsvěcení svíčky. Posléze i úspěšně, ale musím ji umístit do plechového víka od krabice, protože jinak ji pořád sfoukává vítr. Šedý Vlk se ani nepřevlékal ani se nezatěžoval vytahováním spacáku a lehl si tak jak je. Hned jak přijdou, říká Sněhová Lilie, že jim ta úžasná baterka chcípla, vypadá to na

[4] Viz deníček „Vandr na Ameriky červenec 2002“, dne 9.7. 2002

[5] Dá-li se tak říkat rovné travnaté ploše se dvěma dřevěnými, nenatřenými a i trochu křivými brankami.

vybité baterky. Velký Grizzzly nám vypráví on-line[6] pohádku. Je o psu, kterého bača vyhnal pryč, protože nějací vlci mu sežrali ze stáda ovce. Není divu, protože pes byl líný a jmenoval se příznačně Halabala. Prý až vlky uloví, může se vrátit. Ve světě si našel nějaké kumpány, jeden byl na jedno oko slepý, druhý na jednu nohu chromý a třetí na jedno ucho hluchý. S nimi šel na vlky, ale moc se jim nedařilo. Pokud vím, tak se převlékli za srnky a nechali se těmi vlky honit, než zjistili, že to není dobrý nápad. Další průběh vznikal vzájemnou konzultací Sněhové Lilie a Velkého Grizzzlyho a moc si z něj nepamatuji, protože byl patřičně zmatený. Vím jen, že nakonec se pes vrátil k bačovi a vedl dál svůj líný život, ale už si nepamatuji, jestli ulovili srnky a oblékli je jako vlky, nebo to bylo jinak. Potom už jdeme spát, Šedý Vlk si nakonec přece jen bere spacák.

Sobota 11. října

V noci jsme se krásně vyspali a ráno svítí slunce, a Šedému Vlkovi proto přijde trochu líto, že střechu stavěl úplně zbytečně. První vstává Šedý Vlk, který krom mne budí i Velkého Grizzzlyho a Sněhovou Lilii. Od nás nejsou vidět, tak nelze říct, jak moc na jeho výzvu reagovali. Následuje snídaně, kvůli které se mi ze spacáku vylézat nechce. Jím dvě z klobás, které jsem si původně vzal na opečení, ale po včerejšku neumím v tomto směru dobře odhadnout své naděje. Ale mám čtyři, tak mi i na opečení případně zbyde. Po snídani se balíme, během toho za námi scházejí Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym, ale ti ještě nesnídali a musí to teprve napravit. Pak jdeme opět nahoru a po vrcholku kopce na západ k modré značce. Spali jsme totiž na výběžku kopce Travná (712m), který je na hranici a značka vede pod vrcholem.

Po hřebínku sice jít jde, ale je dost zarostlý, a proto po chvíli prodírání volíme pěšinu kousek na jihu. Zanedlouho se nám otevře idylický pohled na pastviny s krávami. Tak si říkáme, proč jsme vlastně jezdili až na dalekou Ukrajinu, když krávy máme i doma. Jdeme po okraji pastviny a chvíli i uvnitř ní. Mají tu elektrický ohradník, sám jsem ověřil, že pod proudem. Tak už mne taky praštil elektrický ohradník. Zrovna včera večer jsme vzpomínali na to, jak se nás vloni v Novohradkách snažil Velký Grizzzly nalákat, abychom si zkusili sáhnout na ohradník, že v něm není proud[7]. V souvislosti s tím jsem musel přiznat, že mne ještě žádný ohradník nekopl, tady jsem však doteku prostě nemohl odolat, chtěje si podvědomě napravit svůj handicap. Tak teď už to mám za sebou a můžu opět klidně spát.

Hned za pastvinou je cesta a na ní k naší radosti modrá značka. Taky je tu kaplička, ale vypadá dost omšele a rozpadle. Cestou dál říká Velký Grizzzly, že být on krásnou mladou jalovicí, neležel by prostě na trávě, a raději by poskakoval po světě pln touhy poznat nové kraje. Jediné, na co by si musel dávat pozor, by byli býci, protože jak by ho nějaký býk znásilnil, byl by závislý na tom, že ho někdo podojí. S tím dojdeme k tomu, že je lepší být býkem, protože ten si může hopkat jak chce. Ale nakonec sdělíme Velkému Grizzzlymu, že i kráva se po oplodnění otelí, dává mléko teleti a nebýt toho, že ji pořád lidi dojí, přestala by mít mléko. Tak se nakonec divíme tomu, jak to, že není svět plný kravích rodinek, toulajících se po světě plny touhy jej poznat.

Zanedlouho procházíme kolem pár domků a pramínku, u nichž je v mapě nápis „Zálesí“. Pokračujeme dál a stoupáme směrem k vrchu Koníček (851m). Před ním je krásný pramínek, kde se na chvilku zastavujeme k posezení nad šálkem chladivé vody. Velký Grizzzly zde navrhuje, že bychom si mohli s turisťákem někdy půjčit terénní kola a projet se po nějakých takových lesních cestách. Trochu se divím, že nenavrhuje motorky, ale k tomu má celkem logický důvod, ví totiž, že by na to asi nikoho nenalákal. Ani na kola však třeba Šedého Vlka nalákat nemůže, protože ten zastává k lesním cyklistům dosti odmítavý postoj, jenž by bylo lze stručně vyjádřit rčením[8]: „Kolo patří na silnici.“ Vůbec dnes Velký Grizzzly celý den projevuje silné motoristické touhy. Za dnešek a asi i zítřek vyjmenuje hned několik svých „dream“ povolání a všechny popisy končí dost podobně: „. . . a já bych tam jezdil autem a *něco/někoho* vozil . . . “ Případně na pěkné lesní cestě nadhazuje, jak by se tu proháněl v džípu.

Mimochodem, počasí je dnes oblačné a fouká trochu vítr. Z Koníčka pokračujeme po modré, ještě kus po hranici, pak dolů. Cestou však musíme dávat pozor na cestu, protože chceme jít zkratkou a ne po modré dolů a pak zase nahoru po žluté. Odbočujeme proto po cestě, která jde po vrstevnici na žlutou. Cestou projeví Sněhová Lilie zájem hrát nějakou hru, ta myšlenka se mi taky zalíbí, a tak nakonec Sněhová Lilie ještě dovymyslí, že bychom mohli hádat osobnosti, které si myslí Sněhová Lilie nebo Velký Grizzzly. Co si myslela Sněhová Lilie, už si nepamatuji, zato si pamatuji, že Velký Grizzzly si myslel Náhlovského, což byl pro nás docela tvrdý oříšek, protože se vyskytuje hlavně na Nově v podivných komediálních pořadech, a tak nemáme příležitost příliš často jej vidět. Uhodnu to jen díky tomu, že nakonec dodá Velký Grizzzly k popisu, že jde o takového skrčeného a ještě něco člověka, podle čehož mne nakonec Náhlovský napadne. Jako další osoby si Velký Grizzzly myslí Planoucí Růži, což bylo obzvláště lehké, specifikace, chodí do turisťáku, hraje na housle, má starší sestru, je dosti jednoznačná,

[6]To jako že ji vymýšlí na místě.

[7]Viz deníček „Vandr do Novohradských hor 2002“ dne 3.10. 2002

[8]Zde by měl být odkaz na deníček „Vandr na Brdy květen 2003“, den 3.5. 2003, kde už byl tento názor prezentován. Ale nemohu tak s čistým svědomím učinit, protože jsem jej zatím neuvolnil pro veřejnost.

a pak Sněhovou Lilii, což bylo snad ještě snazší. Neodvážil se asi znovu zabrousit do luhů svých hereckých idolů, protože jsme mu jemně vyčinili, že dává osoby, které neznáme a nemáme téměř šanci uhodnout.

U cesty stojí posed, na ten si Velký Grizzzly vyleze a kouká na nás, jak si vybalujeme sušené švestky, rozinky, oříšky a podobné věci. Samozřejmě dolů zavolá na Sněhovou Lilii, aby mu vybalila sušenku, jejíž umístění detailně popíše. Když ji vyndá, zeptá se Sněhová Lilie, má-li jít za ním nahoru, ale dostane se jí záporné odpovědi, místo toho leze on dolů. Šedý Vlk má s sebou dva velké pytlíky, jeden plný rozinek, druhý loupaných vlašských ořechů, pravá horalská strava.

Ještě chvíli jdeme po cestě, než narazíme na žlutou značku, po které odbočíme vpravo nahoru do prudkého kopce. Okamžitě se mi začne přehřívat organismus, což musím vyřešit odložením některé z přebytečných částí oděvu. Vybírám si k tomu docela hezké místo, pro ostatní je to překvapivě signál k zastavení, posazení se a odložení batohů. Velký Grizzzly už od rána prohlašuje, že se na něj z igelitky neustále smějí houby, které včera nasbíral. Prý mu říkají: „Grizzzlíku, udělej si nás konečně k obědu.“ Pod tímto dojmem a pod tlakem zásob v batozích se rozhodujeme udělat tu zastávku na oběd.

K obědu budeme vařit všichni dohromady bramborovou kaši s párkem a Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym houby, také pro všechny, ale nakonec my s Šedým Vlkem jen ochutnáme. Pokud nám to tedy vítr dovolí, sice jsme v lese, ale přesto tu docela silně fouká. I proto je docela kosa, a tak není divu, že Šedý Vlk rozdává decky pro zahřátí, hlavně se však chce zbavit vodky, kterou nese na zádech a již lituje toho, že ji kupoval. Oběd byl dobrý, i houby jsou sice docela dobré, ale v této podobě to není nic pro mne. Šedý Vlk chce místo pojídání hub trávit a hledá po okolí místo, na které by si mohl lehnout. Na trávě to však studí a je to i trochu vlhké, v lese se prozměnu nedá najít rovné místo.

Nenechám však ostatní věnovat se siestě, jsa toho názoru, že bychom měli ještě někam dojít, minimálně někam, kde je voda. Stoupáme proto dál po žluté značce. Sněhová Lilie jde jako první, své úlohy udávat tempo, se zhostí s důstojností a napálí to do kopce, až mám strach, aby si neublížila. Moc dlouho jí ale to tempo nevydrží. Žlutá značka se podivně stáčí doleva a po krátkém sestupu měníme barvu a jdeme dále po červené. Zanedlouho dojdeme na takovou velkou planinu osady Hraničky, nejspíš bývalé. Jdeme po cestě, po pravé straně míjíme nakloněný kříž, proti nám se šplhá do kopce auto. Šedý Vlk jde jako první a auto u něj zastavuje. Nějací lidé v něm se ptají, jestli jsme neviděli cestou statek, prý by tu někde měl být, ale na druhé straně planiny nic není. Statek jsme tedy neviděli, a tak je musíme zklamat. Než přejdeme planinu, prohlásí Sněhová Lilie u jednoho bývalého domku, že by tu chtěla bydlet. Z domku vlastně stály jen zbytky obvodových zdí, na nichž rostly stromy. Velký Grizzzly samozřejmě odpovídá, že jí to rád splní, stačí prý vzít někde motorovou pilu a ořezat ty stromy. Posléze je napadne, že by tu mohli bydlet v teepee, ještě že by tu mohli udělat safari (Velký Grizzzly by tu jezdil autobusem a vozil turisty), případně že by tu mohli udělat agroturistické centrum (Velký Grizzzly by jezdil autem a vozil turisty na druhou stranu, kde je hezčí výhled). Je tu i jeden funkční barák, v němž taky projeví Sněhová Lilie přání bydlet, Velký Grizzzly neopomene zdůraznit, že vedle by bylo auto, což se Sněhové Lilii moc nelíbí, ale nakonec by jedno někde skryté snesla. Až si myslím, že je to s těmi auty u Velkého Grizzzlyho nějaká úchylka, ale on celkem správně podotkne, že každý má nějakou úchylku[9], což je fakt, tak proč mu nedopřát zrovna tuto.

O kus dál cesta zahybá vpravo do lesa, cestou ještě Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií rozebírají koupelnu u Sněhové Lilie doma, prý je tak malá, že aby se v ní mohl člověk otočit, musí vylézt ven a chce-li se svléknout, jde to jen ve vaně. U odbočky se Šedý Vlk zastaví a prohlásí, že přece nepůjde do kopce. S tím se shodujeme, tak chvilku bezradně postáváme a nevíme, jestli bychom to tu neměli zapíchnout, mezi dvěma stromy přes cestu natáhnout střechu. Ale z druhé strany planiny se blíží zase to auto, asi byli neúspěšní a mě se nechce se s nimi ještě jednou bavit, tak vyrážím nahoru. S jistou nechutí[10] se za mnou vydávají i ostatní.

Stoupáme teď na Plesnivý vrch (800m), za ním se opět potkáváme s hranicí. Cestou si povídáme se Sněhovou Lilií a Velkým Grizzzlym mimo jiné o tom, že na Jarní škole byly nějaké dvě holky, které si vůbec nepamatuji, vlastně se dá říct, že si pamatuji jen ty, které jsem znal už před tím. Připadá mi to u mne trochu divné, ale zase na druhou stranu, kdo by se zrovna na Jarní škole kombinatoriky koukal po holkách. Rozhovor ještě pokračoval, ale nemyslím, že by to mohlo čtenáře zajímat. Pokračujeme přes Borůvkový vrch (859m) směrem ke Špičáku (957m), před nímž by měla být studánka, kde chceme nabrat vodu. Skutečně se tu nachází studánka a nad ní chata. Na chvilku se zastavujeme, ale ne na dlouho, protože čas nás tlačí, chceme-li najít místo na spaní ještě než padne tma. Dáváme si tedy jen slané buráky a jdeme dál.

Zdola to vypadalo, že chata je obydlená, ale ukazuje se, že lidé u chaty k chatě nepatří. Jde o nějakou velikou výpravu, která je tu na vandru. Jak stoupáme dál do kopce, potkáváme ještě další z nich. Vrchol Špičáku obcházíme po hranici zprava a zanedlouho opouštíme červenou značku a pokračujeme po žluté, ta nás dovede až na Smrk. Sice se vyjasnilo, ale fouká docela silný vítr, chtěli bychom dnes dojít na Břidličný (946m), u nějž

[9]Kromě mě teda, já jsem samozřejmě zcela průměrný bez jakékoli úchylky…

[10]To je samozřejmě nadsázka, ve skutečnosti stoupali plni radosti a oči jejich zality byly slzami štěstí, že mohou dobýt dalších vrcholů…

má být na české straně rovina, kde by se snad dalo najít místo na spaní. Jdeme už hodnou chvíli po hřebeni, když se Velký Grizzzly zeptá, kdy už budeme na tom Špičáku. S Šedým Vlkem na něj pohlédneme s nelíčeným údivem a upozorníme ho, že Špičák už máme asi půl hodiny za sebou. Vypadá to, že si se Sněhovou Lilií ani nevšimli, že barva naší vyvolené značky vybledla z červené do žluté.

Ještě kus dál leží přes cestu smrček. Šedý Vlk prohlásí, že takhle by to tedy nešlo, přece nebude překážku obcházet nebo dokonce podlézat! Sáhne do kapsy pro svůj nový úžasný švýcarský nůž, otevře jej na místě pilky a jme se přeřezávat kmínek smrčku. Sněhová Lilie se sice vzadu snaží naznačit, že snad hledáme místo na spaní, ale její námitky pochopitelně nemůžeme přijmout jako důležité. To, aby se Šedý Vlk mohl cítit jako chlap, je přece mnohem důležitější. Pak už jdeme jen chvíli, než dojdeme na Břidličný. Vtipné je, jak je to tu s cestou po hranici. Z druhé strany tu totiž vede polská zelená a občas se stane, že se pěšiny mírně rozejdou. Třeba když je přímo na hranici malý brdek, jdou pěšiny po obou jeho stranách a na jeho konci se opět sejdou.

Na Břidličném se příliš nezdržujeme a vydáváme se do lesa vlevo, tedy do hloubi českých hvozdů. Po chvíli zjistíme, že bylo snad lepší jít dolů po cestě, která vedla trochu zpátky. Nemusíme opravdu sestoupat moc nízko, abychom narazili na docela pěkné místo. Je to na kraji lesa, je tu rovina, zbytky ohniště, velké hromady dřeva, co bychom si mohli přát víc? Taky je tu posed, který si hned obsazují Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií, zatímco se jdu ještě projít kus dál mezi hustníky, kde končí hřeben a cesta se stáčí prudce dolů. Je odtud fakt pěkný rozhled na ty vrchy Rychlebských hor, po kterých zítra půjdeme. Šedý Vlk se tam jde taky projít, a tak než přijde, začnu chystat ohniště. Dokonce udělám i stojánek na kotlík, vypadá pak opravdu pěkně.

I dnes Šedý Vlk staví střechu, ačkoli to na déšť nevypadá, protože je skoro jasno. Sám taky prohlašuje, že ji určitě opět stavěl zbytečně, ale doufá, že se to v noci změní. Rozděláváme oheň, mě se to tedy se sirkami ani se smůlou moc nedaří, musí přijít Šedý Vlk se zapalovačem. Ten se mi prozměnu nedaří ovládat, takže to zbývá na něj. Pak si konečně mohu opéct jednu z klobás, které jsem si za tím účelem přivezl, poslední dáme do jídla. Ještě si opékám hermelín, Sněhová Lilie jablko. Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym si vaří nějakou klanzervu snad s těstovinami. My s Šedým Vlkem si vaříme rýži s nějakými fazolemi z klanzervy, k tomu ještě nějakou klobásu, je to zase dobré. Mezitím dopijeme se Sněhovou Lilií a Šedým Vlkem vodku, k velké radosti Šedého Vlka. Při vaření mi ale Velký Grizzzly soustavně zabíral ešusem místo pod kotlíkem, tak jsme jedli až po nich.

Ještě si chvilku povídáme, než jdeme spát a hlavně se pokoušíme uvařit čaj. Oheň samozřejmě kouří jen na to místo, kde jsem, a to nezávisle na tom, jak rychle se přesouvám. Fakt nevím, co na ohni ti lidé vidí, smrdí to, čmoudí se z toho, nebýt toho, že vaření je tak levnější, určitě bych byl proti rozdělávání ohně. Když přijdeme na to, že se Šedý Vlk diví, že nejel Přiletěl-z-Vesmíru. Sněhová Lilie k tomu prohlásila, že si myslí, že Přiletěl-z-Vesmíru je spíš na nějaké drsňárny, prý se vůbec v turisťáku vydělila jakási drsnější skupina. Proti tomu se musíme s Šedým Vlkem ohradit, protože to vypadá, jakoby si Sněhová Lilie myslela, že my dost drsní nejsme. Taky pozorujeme měsíc, který vyšel na východě a dohadujeme se, jestli je v úplňku, nebo už je malý kousek ukousnutý. Ať tak, či onak, svítí krásně.

Po čaji jdeme spát, spí se opět krásně, a dokonce i přejde drobná přeháňka. Jistě jen nějaký mráček vyslyšel přání Šedého Vlka a chtěl mu udělat radost a dodat pocit, že úsilí investované do stavby střechy nebylo marné.

Neděle 12. října

Ráno vstáváme myslím po osmé, i když ani dnes se mi ze spacáku ani trochu nechce. Můj názor sdílí i Velký Grizzzly s Sněhovou Lilií, ale narozdíl ode mne, oni podle toho i jednají. Hned jak Šedý Vlk vyleze, zatřepe jim stanem, aby jim naznačil, že doba odchodu se nezadržitelně blíží. Před snídaní jim pak řeknu ahoj, že se sejdeme v Ramzové v hospodě. Ani to s nimi však nehne. Když už jsme s Šedým Vlkem sbaleni a připraveni k odchodu, Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií stále skotačí ve stanu, přešli totiž od klidného ležení k dosti hlučnému laškování. Taky jsem si všiml, že Velký Grizzzly nechal u ohniště klíče, asi mu vypadly z kapsy. Původně jsem chtěl počkat, až odejde a pokud by si jich nevšiml, sebrat je a draze mu je prodat, ale nakonec to dopadne tak, že my s Šedým Vlkem odcházíme dřív.

Oznámíme tedy Velkému Grizzzlymu a Sněhové Lilii, že odcházíme, čemuž se Sněhová Lilie podiví, protože měla zato, že už jsme odešli. Taky jim řekneme, že se sejdeme v Ramzové a budou-li mít štěstí, sejdeme se ještě i po cestě. Upozorním Velkého Grizzzlyho na klíče u ohniště a odcházíme na žlutou značku. No, takhle by to nebylo úplně přesné, ještě před tím totiž Šedý Vlk v dobrém úmyslu klíče od ohniště sebral a pověsil je na větvičku před jejich stan. Velkého Grizzzlyho na to však neupozornil dost důrazně, a ten si toho nevšiml.

Jdeme tedy zpět nahoru na žlutou značku a pak dolů do sedla Peklo. Kousek před ním Šedý Vlk říká, že bychom na ně měli počkat. Měl jsem sice v úmyslu počkat na ně až na Smrku, ale budiž, přece jen nemají s sebou mapu. Sejdeme tedy ještě kus do sedla a čekáme. Vypadá to na dlouho, a tak si sedám na kmen a opravuji deníček z Ukrajiny. Asi po půl hodině, nebo po víc, seběhnou konečně za námi. Už se těším, že se vydáme na cestu a výstupem do kopce se zahřeji, je totiž docela zima, ačkoli jinak svítí sluníčko a je docela pěkně.

Zřejmě přešla ta vyhrožovaná studená fronta. Jenže s odchodem musíme ještě chvilku počkat. Velký Grizzzly totiž prohledal pečlivě okolí ohniště i ohniště samotné, podíval se pod každý kámen a nic. Pozorný čtenář už patrně ví, že Velký Grizzzly nemohl u ohniště své klíče nalézt, protože je Šedý Vlk přesunul na větvičku ke stanu. Neřekl to však dosti důrazně, a tak jeho dobromyslný čin, kterým chtěl kamarádovi pomoci, vyzněl spíše jako kanadský žertík. Velkému Grizzzlymu tedy nezbývá než odložit batoh a vyrazit opět do kopce k tábořišti a nám nezbývá nic jiného než na něj počkat. Ukazuje se, že přání Šedého Vlka počkat na Sněhovou Lilii s Velkým Grizzzlym už v tomto sedle, se ukázala jako prozíravá[11], protože kdyby bylo po mém a čekali bychom až na Smrku, měl by to Velký Grizzzly nepochybně dál.

Zatímco čekáme, nabízí nám Šedý Vlk oříšky a rozinky, tentokrát je už smíchal do jednoho pytlíku, čímž vytvořil müsli bez vloček, tedy jakýsi ideál müsli, protože se shodujeme na tom, že vločky jsou v něm obvykle dost otravné. Chybí tomu už jen čokoláda. Když Velký Grizzzly přijde, můžeme konečně vyrazit do kopce směrem na Kovadlinu (989m). Na jejím vrcholu potkáváme velkou skupinu Poláků. Je odtud krásný výhled do Kladska a přes Kladsko na Králický Sněžník (1423m), který věru dělá svému jménu čest, maje vrcholek skryt pod bílou sněhovou čepičku. Včera navečer jsme už Sněžník viděli, ale Šedý Vlk pochyboval o tom, že je na něm sníh, měl za to, že by klidně mohlo jít o kamenná moře. Dnes je to naproti tomu dost jednoznačné.

Ale jinak tu fouká docela silný vítr, a tak se radši vydáváme dál. Ještě o kousek dál je na vrcholu schránka s vrcholovou knihou. Samozřejmě ji vyndávám a pak do ní Šedý Vlk zapíše nějaký zápis àla kapitánův deník. Krom toho tu rostou borůvky a dokonce jich tu ještě několik zbylo, což mne na takto exponovaném místě trochu překvapuje. Sestup dolů je trochu prudký, pak ještě stále klesáme, než se hranice stočí doleva a nezačne mírně stoupat na Klínový vrch (907m). Před ním se chvilku zastavujeme, protože podle mapy by měl na české straně začínat potok a my nemáme skoro žádnou vodu. Chvíli se rozmýšlíme, jestli půjdeme hledat dolů vodu, nebo to vydržíme do Ramzové. Podle mapy má být pramínek ještě za Smrkem, i když bychom museli jít trochu jinudy, než jsme chtěli. Navíc mám v termosce ještě skoro litr vody, a tak se nakonec rozhodujeme pokračovat v cestě a vydržet to na Smrk nebo do Ramzové.

Následuje stoupání na Smrk (1125m), cestou se mi ozývá žaludek, a tak musím zastavit, abych si dal tatranku a nabídl ostatním okurku. Díky tomu a tomu, že jsem se ještě zastavoval na focení nějakých stromů, se dostanu na vrchol se zpožděním. Od Klínového vrchu jsme sem šli asi tři čtvrti hodiny, což znamená průměrnou rychlost asi $4\mathrm{kmh}^{-1}$. K této informaci se samozřejmě vyjadřuje Sněhová Lilie, která vždycky prohlašuje, že dosáhnout rychlosti $5\mathrm{kmh}^{-1}$ není tak těžké. Je tu altánek a hraničník, takový sloupek na rohu hranice. Ale vrchol je ve skutečnosti ještě kus dál, pokud půjdeme kolem pramínku, ani jej nedosáhneme. Přesto si ještě jednu tatranku připravuji, protože teď to vypadá, že půjdeme rovnou do Ramzové a tedy přes vrchol, kde si do ní budu moci kousnout. Krom toho popíjíme a Šedý Vlk nechává kolovat čokoládu. Sněhová Lilie si nedává, ale Velký Grizzzly by chtěl víc čokolády, a tak ji přesvědčuje, aby si vzala svůj díl a pak ho dala jemu.

V altánku mají samozřejmě popsané zdi, věnujeme se chvilku jejich čtení. Pak se ještě chvilku bavíme, ale když začne Sněhová Lilie vyprávět, jak se k ní Velký Grizzzly v noci přitulil a hned jí bylo tepleji[12] a pak si vzájemně začnou sdělovat, jak se k sobě tulili, je nejvyšší čas vyrazit dál. Ještě bychom se s Šedým Vlkem dozvěděli nějaké další intimnosti. Stoupáme tedy ještě trochu nahoru, abychom mohli projít přes vrcholek. Je poněkud plochý, a tak není zrovna jasné, kde bych se měl zakousnout do své tatranky. Vršek je taky v lese dost mokrý, naštěstí míjíme cestou trigonometrický bod, podle kterého neomylně poznám, že jsem dosáhl vrcholu.

Kousek dál už začínáme klesat. Sestup je docela prudký, ale pak už to jde, dokonce jdeme chvilku i do kopce, což jsem už moc nečekal. Přes cestu tu opět leží strom, ale tentokrát ho Šedý Vlk trapně obchází, a to jsme všichni čekali, jak se zachová. Přecházíme tedy ještě Klín (983m), někde tady si Sněhová Lilie všimla toho, že nejdeme po normální značce, ale po místní značce, která v terénu vypadá jako čtvereček rozdělený na poloviny po úhlopříčce zleva zdola doprava nahoru. Pravá spodní polovina je červená, zatímco levá horní je bílá. Ale občas se jim tam stejně zaplete normální značka.

Už těsně nad Ramzovou potkáváme dva Poláky, pár vyššího věku. Pěkně si s nimi popovídáme, oni se nás zeptají, jestli dole nevede cesta už nevím kam, což nevede. Tak nám řeknou, že už to tady mají prochozené, a tak hledají další cestičky. Je hezké, že ač oni mluví polsky a my česky, tak dobře si rozumíme. Na rozloučenou nám popřejí všeho dobrého, což se Sněhové Lilii velmi líbí. Například přání *šťastné cesty* jí nepřijde tak dobré, protože se tím přeje jen k té cestě a jen to, aby byla šťastná, zatímco oni nám popřáli dobré všechno. A pak už jsme za chvilku v Ramzové, kde nás čeká zklamání, protože hospoda, v níž jsme byli letos na Velikonoce, je zavřená. Asi to bude tím, že jsme ji o Velikonocích kompletně vyjedli a oni dosud nenakoupili nové zásoby[13]. Cestou do Ramzové ještě Velký Grizzzly říká, že má sešitek, do nějž si píše přání Sněhové Lilie a odškrtává si jejich splnění. Má už vlastně druhý sešitek. Jedno z přání, které podle svého názoru splnil bylo, aby přestal být

[11]Ono to může vypadat, že snad i vypočítaná, ale z toho bych Šedého Vlka nepodezíral.

[12]Teď si nejsem jist, jestli se tento rozhovor odehrál tady, nebo někde jinde, ale koneckonců, zase tolik na tom nesejde. Jinými slovy: „…a jak pravil Strašlivý Uragán, stalo se tak zde…“

[13]Viz též deníček „Velikonoce 2003“, den 21.4. 2003

perverzní. Sněhová Lilie s tím však nesouhlasí a požaduje, aby škrtnutí tohoto přání opět zrušil, protože je zdaleka nesplnil. Sám nám ještě dnes ukáže, že pravdu v tomto směru má spíš Sněhová Lilie.

Musíme tedy hledat nový lokál, nejprve si ale musíme najít vlak, kterým pojedeme do Prahy. Jdeme tedy na zastávku, budou asi tři hodiny a Šedý Vlk má nalezený vlak ve čtyři, to se ale neshoduje s dalšími požadavky, protože bychom tak hospodu těžko stíhali. Nakonec za pomoci paní výpravčí, nebo kdo to prodával lístky, nalézáme spojení, které začíná v 16:40 tady a končí asi v devět v Praze. Tak Šedý Vlk stihne spoj do Mlčechvost. Kupujeme tedy lístky a jdeme hledat další otevřenou hospodu, přecházíme koleje a nejprve zkoušíme restauraci Kaťuša, kde však už nevaří. Musíme proto jít vedle do hotelu. Nejprve máme obavy, aby tam nebyly leštěné parkety, ale naštěstí tomu tak není a je to tam docela dobré.

Dokonce nám stihnou udělat i jídlo, než musíme odejít na vlak. Dávám si borůvkové knedlíky, které jsou se skutečnými borůvkami a překvapivě dobré. Protože to vypadá na dlouho, ještě si doobjednávám polévku, ale tu nakonec radši přenechám Sněhové Lilii, protože je v ní rýže a to zrovna v polévce nemusím. Pivo tu mají taky dobré, Holbu z Hanušovic. Vlak stíháme docela dobře. Moc volných míst v něm ale samozřejmě není. Nakonec skončíme v chodbičce u dveří, jen Šedý Vlk si jde radši sednout vedle na normální sedačku. My máme k dispozici dvě sklápěcí a karimatku. Na tu si sedá Sněhová Lilie, když už ji omrzí sedět Velkému Grizzzlymu na klíně. Hádáme ještě osobnosti a věci. Velký Grizzzly si myslí krupicovou kaši, což nám dá docela zabrat. Ještě víc nám dá zabrat, když si Sněhová Lilie myslí nějakou operu, kterou prý skládala Planoucí Růže s Veselým Balónkem na Ukrajině. Sněhová Lilie sice tvrdí, že v ní vystupovali všichni, ale mě o ní pokud vím neřekli, tak jsem ji ani uhodnout nemohl.

V Zábřehu přestupujeme, Velký Grizzzly si ještě myslí nějakého pseudoherce z Novy, ale už nevím o koho šlo, pokud jsme ho vůbec uhodli. Vlak do Prahy je samozřejmě taky plný. Šedý Vlk zalézá do jednoho kupé, Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym do druhého a já radši sedím v chodbičce, protože se mi už nechce nikam cpát, a opravuji si ukrajinský deníček. V kupé u Sněhové Lilie a Velkého Grizzzlyho sedí mimo jiné dvojice, kluk a holka naproti sobě hned u okénka, a povídá si. Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií na sebe jen koukají. Velký Grizzzly zanedlouho vyleze ven a prohlásí, že už je nemůže poslouchat, že se ten kluk snaží slečnu dostat do postele a vyloženě to neumí. Prý jsou to hrozné prdky. Za chvíli vyleze i Sněhová Lilie a on jí to zopakuje, navíc se na ni podívá a prohlásí sebevědomě, že on narozdíl od něj ví jak na to. Sněhová Lilie ho však krotí, protože má obavu, že nás vevnitř slyšeli, asi ano, protože myslím, že slečna trochu zčervenala a na chvíli oba zmlkli. Se Sněhovou Lilií jsme se pak shodli, že tento proslov Velkého Grizzzlyho, měl jediný účel, který byl jasně řečen v poslední větě, totiž to, že on Sněhovou Lilii do postele dostat umí. Jinak si totiž jeho slova nedovedeme vysvětlit[14].

Zanedlouho se kupé trochu uvolňuje, a tak si jdu sednout dovnitř vedle Sněhové Lilie. Ta po mně chce, abych jí půjčil kus deníčku z Ukrajiny, což odmítám s tím, že to ještě není opravené. Ale půjčuji jí Sedmou generaci s několika články o přirozených porodech. Nabyté znalosti se jí určitě budou hodit, když s Velkým Grizzzlym plánují sto čtyřicet čtyři dětí. Přisedává si sem za chvíli další dvojice, kluk a holka. Slečna ještě studuje střední školu, zatímco kluk je o něco starší. On jí půjčuje digitální foťák a vysvětluje jí, jak ho používat. Ona se totiž chystá na rozhovor s Havlem. Jejich rozhovor je opravdu zážitek, kluk je totiž těžký frajer, který jezdí z Glasgow do Edinburghu na černo na záchodku, kamarádí se s Havlem a ví, jak to bylo s Dášou a jejím údajným těhotenstvím a ještě spoustu dalších mouder. Mimo jiné se pokouší slečnu přesvědčit, aby nafotila nějaké svoje nahotinky a pak fotky někam prodala, protože má hezké tělo. Slečně se to zase tolik nezamlouvá, ale skončí u toho, že i on si pak nafotí svoje nahotinky. K tomu slečna podotýká, že je hrozně stydlivá a prý měla jít s nějakým klukem do bazénu, ale styděla se tam jít v plavkách, tak se s ním vsadila, že půjde v létě v plavkách přes Václavák. Zní to sice nelogicky, ale to už mne u holek nepřekvapuje.

Před vystupováním si na mne omylem sedne, sice je docela hezká, ale že by mne to nějak rajcovalo, to tedy ne[15]. Pak zapomene na sedačce prsten a Velký Grizzzly běží za ní, aby jí ho dal. Ani nevím, jestli ji ještě našel, nebo ne, protože jsem nečekal, až se vrátí. Jel mi totiž z Hlaváku domů vlak. Rozloučil jsem se tedy jen s Šedým Vlkem a Sněhovou Lilií a po půl desáté byl doma, kde jsem bohužel zjistil, že jsem nejspíš ve vlaku zapomněl karimatku.

---

[14]Přece jen si neodpustím drobný komentář. Tvoje poznámka, Velký Grizzzly, byla totiž mírně nefér. To, jestli kluk dostane slečnu do postele bez použití fyzického násilí, nebo ne, totiž závisí jen velmi málo na něm. Myslím, že záleží na konstelaci hvězd, situaci a hlavně té slečně. Takže aby tvé schopnosti v tomto směru byly trochu srovnatelné s výkony mladíka za sklem kupé, musel by se on pokusit dostat do postele Sněhovou Lilii a ty prozměnu slečnu v kupé. Ale ani tak by to nebylo vůbec objektivní, takže si myslím, že podobné poznámky by člověk vůbec říkat neměl, i když kluci k tomu mají bohužel sklony.

[15]Ačkoli jsem se přece pokusil usmát, ale vyšel z toho jako obvykle dost kyselý škleb. Věděl jsem to už tehdy a Sněhová Lilie mi to později potvrdila. Bohužel se prostě nedovedu usmát, což mne velmi mrzí, protože například setkají-li se mé oči s očima slečny, která se mi líbí, měl bych se přece usmát, abych jí naznačil své sympatie. Ale toho se obvykle neodvažuji maje strach, že by se na mne potom už nepodívala. Je to o to horší, usměje-li se ona na mne.